

SILOE

List želivských farníků, terciářů a přátel kláštera

Velikonoce 2018

Milí čtenáři,

možná jste viděli některý z filmů Letopisy Narnie, jejichž původní knižní podobu napsal proslulý anglikánský pastor C.S. Lewis s cílem, aby dětem lépe vysvětlil podstatu křesťanství. V prvním díle „Levi, čarodějnice a skříň“ vstoupí malá Lucinka, ukrývající se během II. světové války se svými sourozenci na britském venkově, do skříňe, ve které kromě kožichů objeví obrovskou říši Narnie, představující svět víry. Její bratr Edmund, který zrovna prožívá jakousi dobu vzdoru, také vstoupí do této říše a zaplete se se zlou čarodějnici, která mu sice slibuje místnost po strop plnou sladkostí (pro dnešní společnost snažící se zdravě žít je to cosi naprosto bláznivého), nakonec ho však hodí do žaláře, kde nedostane k jídlu vůbec nic. Edmund je totiž ambiciózní a uvěří zlé čarodějnici, že se stane králem Narnie, pokud k ní přivede své sourozence, kteří se setkali s pravým narnijským králem Aslanem. Ovšem to by se čarodějnice musela vzdát svého kralování, nebo by musela kralovat s Edmundem, a to je pro představitelku ztělesněného zla naprosto vyloučené. Edmund tedy nejprve zradí všechny své sourozence a místo lásky se nechá vést svou egoistickou touhou, která ho přivede až do žaláře. Jak totiž může ztělesněné zlo, které představuje samozvaná královna Narnie, někomu dát něco dob-

rého, když toho sama není schopna? Jedině ten, kdo je ve své podstatě dobrým a milujícím, může někomu dopřát dobro. Ve světě hříchů a osudových chyb se však platí vysoká daň. A Edmund, který zradil sourozence, musí za svou zradu pykat. Tím, že si vybral zlo, si teď na něj zlá čarodějnice dělá nárok. Tvrdí, že Edmund si za svou zradu zaslouží smrt. Pravý král Narnie, lev Aslan, který v příběhu představuje krále světa Ježíše, však najde řešení. Lucinka se svou sestrou si v jeden večer všimnou, že osvobození Edmunda zpod drápů zlé čarodějnice nebylo zadarmo. Aslan totiž odchází na setkání s čarodějnici na jedno místo zvané kamenný stůl a obě sestry vše zdálky pozorují. Zlá čarodějnice nejdřív nechá lva svázat, pak mu ostříhá hřívu, posmívá se mu a ponižuje ho. A nakonec ho svou dýkou zabije. Aslan totiž položil život místo Edmunda. Je až dojemné pozorovat samotné odsouzení a Aslanovu popravu. V mnohém záměrně připomíná smrt Kristovu. Podobně jako Aslan přichází o svou hřívu, Kristus potupně přichází o své šaty a stejně jako pod křížem zazníval posměch z Kristovy identity Božího Syna, čarodějnice v obklopení jiných zvířat se posmívá samotnému králi zvířat pro jeho slabost, kterou si dobrovolně zvolil, netušíce, že tajemné proroctví, jehož konec Aslan velmi dobře zná, předpokládá definitivní porážku smrti a vítězství

nad úklady Zla. A tak se i stane. V onen třetí den kamenný stůl, na kterém se odehrává poprava, praská a Aslan se objevuje živý. Přichází za všemi zemřelými občany Narnie a svým dechem je opět přivede k životu. Podobně jako Kristus podle křesťanské víry sestupuje po své smrti ke svým zemřelým a přináší jako Boží Syn život tam, kde panovala smrt. Vždyť když mezi mrtvé sestoupí ten, který dal život světu, kde pak je síla smrti? A o tom jsou Velikonoce, jejichž podstata se objevuje v tomto filmu, na první pohled pouze hollywoodskému bestselleru plném efektů.

Když totiž lidstvo uvěřilo svodům hada v ráji, podobně jako Edmund uvěřil zlé čarodějnici, dostalo se na scestí. Vybralo si život, kde se bohem stal člověk sám, a tak začal ničit sebe i druhé. Vztah mezi Bohem a lidmi a mezi lidmi navzájem byl narušen, protože člověk odmítl toho, který ho stvořil z lásky. Bůh by musel člověku vzít darovanou svobodu, kdyby chtěl zastavit bezbřehé zneužívání zákonů, které vložil do světa. To by však zanikla láska, která se rodí jedině ve svobodě. Aby však změnil cestu lidstva směřující do zkázy ve vlaku jezdícím na červenou, a to se nikdy nevyplácí, rozhodl se stát člověkem a vzít na sebe ten úděl, který si zaslouží ti, co na červenou jezdí. Nechal se odsoudit místo nás, tu pokutu, kterou bychom měli za své hříšné jednání zaplatit my, zaplatil on. Do propasti smrti, místa, kde doposud nebyl Bůh, skočil, aby smrti vzal moc a abychom my, jestliže se na něj spolehne, v té propasti smrti neskončili.

Na mysl mi přichází další hollywoodský film natočený podle pohádky Kráska a zvíře a který, aniž by asi měl jeho tvůrce ten záměr, můžeme klidně vztáhnout na základ křesťanského poselství. Příběh asi znáte. Kdysi krásný princ se proměnil ve zvíře a ze strachu pak přežíval ukrytý v paláci se svou znečištěnou tlamou, kly a špatnou náladou. Ale s příchodem jednoho děvčete se vše změnilo. Co by se stalo, kdyby té dívce na něm nezáleželo? Vždyť byl tak ošklivý, chlupatý, usliněný, vzdorovitý. A ona byla mimořádně krásná a laskavá. Kdo by jí mohl vyčítat, že se mu bude vyhýbat? Každý by to pochopil. Ale protože kráska milovala zvíře, zvíře zkrásnělo. Ten příběh připomíná také nás samé. V každém z nás se ukrývá zvíře, které je schopno podlehnout smutku, hněvu, nenávisti, závisti, egoismu atd. Jistě, možná že když se budeme srovnávat s jinými lidmi, budeme na to líní. Ale ve srovnání s Bohem, kterého tváří je Ježíš Kristus, potřebujeme pomoc, protože

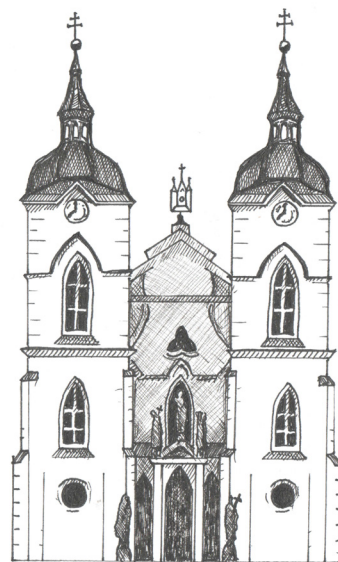
jsme se vzdálili od standardu našeho života, kterým je nebeský trůn, ne stádo zvířat.

Na konci příběhu ve zmiňované pohádce kráska políbí zvíře a ono opět přichází ke své původní kráse. Zde však podobnost s biblickým příběhem Velikonoc končí. V Bibli kráska udělala mnohem více. Stala se zvířetem, aby se zvíře mohlo stát kráskou. Ježíš, Boží Syn se stal člověkem, aby člověk dostal tu důstojnost, kterou svým hříchem ztratil, a aby člověk byl opět člověkem. Ten, který byl bez hříchu, říká Bible, přijal tvář hříšníka, abychom se my hříšníci mohli proměňovat k podobě božích dětí. To je podstata Velikonoc.

Mrzí mě, když vidím při cestě na bohoslužbu na velikonoční neděli otevřené supermarkety a traktory jedoucí po silnicích. Považuji to za jakousi duchovní inflaci dnešní doby, která dává důraz na dekoraci a vnější zvyky Velikonočního pondělí, ale zapomíná na podstatu.

Přeji všem radostné Velikonoce, aby se každého z vás pravý duch Velikonoc dotkl a přinesl vám jistotu, že i to, co bychom do svého životního plánu nikdy zařadit nechtěli, Bůh dovede do svého plánu vložit a zakončit šťastnou tečkou. Aniž bychom si to plně uvědomovali, vše kolem nás v naší kultuře je opravdu skrytě poznačené tím radostným poselstvím Ježíše Krista, že život každého člověka je požehnaný, protože se Bohu vyplatilo stát člověkem a obětovat se za lidstvo. Kdyby totiž člověk hodnotu neměl, nic z toho by se nestalo.

P. Tadeáš Róbert Spišák, O.Praem.

Má doma Iva a Thálii a věří v Krista, protože víra je život

Lucie Záčková (16. února 1978, Ostrava) je česká herečka. Herectví studovala v Ostravě na Janáčkově konzervatoři. Během studií hostovala v Divadle Petra Bezruče, kde v roce 2000 získala i své první divadelní angažmá. Hrála zde v inscenacích jako např. Skleněný zvěřinec (role Laury), Ústa Micka Jaggera (Káča) nebo Idiot (Nastasja Filipovna). V roce 2004 jí byla udělena Cena Thálie pro mladého činoherce, v téže roce získala Cenu Alfréda Radoka jakožto talent roku a byla nominována na ocenění za nejlepší ženský výkon. V roce 2005 přestoupila z Divadla Petra Bezruče do Komorní scény Aréna. V té době o ni začalo projevoval zájem Národní divadlo v Praze, jehož nabídku na angažmá v roce 2006 přijala. V Komorní scéně Aréna však některé své role ještě dohrávala i v sezóně 2006/2007. Jejím filmovým debutem se stal film Sluneční stát Martina Šulíka. V roce 2015 získala Českého lva za nejlepší ženský herecký výkon ve vedlejší roli ve filmu Kobry a užovky.*

Jak ses dostala k herectví?

To je taková tajemná cesta, protože já jsem byla spíš zakřiknuté dítě, introvertní a mnoho jsem si toho schovávala pro sebe a nesvěřovala jsem se druhým a nějak se ve mně asi vybudovala obrovská fantazie a utíkala jsem do takového iluzivního světa. Takže to, že jsem se dostala k herectví, byl spíš takový zázrak, který se stal v mém životě. Shoda okolností. Vidím to teď prostě jako Boží vedení, nedá se to vysvětlit rozumem. Nebylo to logické. Začala jsem studovat hereckou školu a kdyby mi někdo řekl, co mě čeká za kariéru a vůbec že mě na tu školu vezmou a co všechno potom bude následovat, tak jako Panně Marii řekl anděl o tom, že počne Božího Syna a ona řekla okamžitě „fiat“, tak mně kdyby řekli, že mě přijmou na konzervatoř a že budu herečkou, že natočím nějaký film a budu hrát v Praze, tak já bych před tím „fiat“ tak asi hodinku a čtyřicet minut mlčela a koukala a možná bych ani nedýchala. Pak bych to „fiat“ řekla..

Která role je pro Tebe nejoblíbenější?

Musím přiznat, že nejoblíbenější rolí se u mě stává ta, která je zároveň nejúspěšnější. Je to možná povrchní, ale samozřejmě a ne jenom, ta touha po ocenění, po úspěchu, po tom, aby si tě někdo všiml, je prostě u herce velká a musím říct, že nejoblíbenější role je role v představení Tramvaj do stanice touha, kterou hraju v činoherním klubu, tedy role Blanche. Protože jsem na ní měla asi nejvíce reakcí, které mě nějak jako herečku potvrzovaly.

Nejradostnější, nejšťastnější role jakou jsi hrála?

Já moc radostných rolí nemívám, ale baví mě teď aktuálně, a to asi není radostná role, baví mě Máša v Tanci bláznů v činoherním klubu, taková menší

foto © novinky.cz

role, ale šílená. Hrajeme tam Rusy a někdy se nám to vystihnout podaří a někdy ne, tu ruskou mentalitu, ale někdy mám z toho radost, z toho šílenství na tom jevišti. Někdy mě zevnitř těší, že se to daří, že jsme tam společně. Ale určitě jsem takové radostné role hrála ještě v Ostravě u Bezručů.

Nejsmutnější role, jakou jsi hrála?

Těch smutných rolí jsem hrála strašně moc. Jsem takový specialista, že když někdo řekne, že role je smutná, tak já v tom chci vždycky najít tu radost. Když je role radostná, tak vždycky v tom budu chtít najít bolest. Je to taková moje touha po celistvosti. Není to o tom, že bych to měla tak krásně rozmyšlené, spíš je to intuitivní, nebo spíš je to takový dar, někdy komplikovaný. Takže ty dvě otázky nějak spolu souvisí. Ale nejsmutnější role, co mi utkvěla v hlavě, byla Máša v Rackovi, co jsme hráli ve Stavovském divadle. Režíroval to Michal Dočekal a tam mi byla inspirací sousedka, na kterou jsem si vzpomněla a která propadla alkoholu. Naštěstí teď už je z toho venku, ale to byla pro mě tak obrovská zku-

šenost, že jsem ji zpracovala tady v této roli a musím říct, že mě to teda ohromně bavilo a bylo to až „na dno“. A myslím, že diváci, kteří to viděli, byli hodně dotčeni z toho dna, které jsem vyjevila v té roli. Vím, že jedna paní uvaděčka se toho úplně zhrozila, jak je to možné, že to podstupuju, ale já jsem si za tím ohromně stála a pár lidí to taky ocenilo.

Co na hraní nemáš ráda, pokud něco takového existuje?

Svoji destrukci. To nemám na hraní ráda. Destrukci a nedůvěru v sebe a nejistotu, ambici, když začnu hrát jenom pro to, abych něco získala a zapomenu na tu tvorbu, radost z toho, na tu chuť, na ten zázrak, který se tam může odehrát. Když na to hraní není čas a když se očekává, že se udělá všechno, co se od té role očekává, to co by udělal každý jiný, když není čas na hledání, na originalitu, na objevování toho zázraku, který můžeme objevit my, co to tam tvoříme.

Co je pro Tebe smyslem života? Změnila jsi v určité chvíli života názor na tuto otázku? Vyvíjel se? A co Tě k tomu vedlo?

Těžko na to odpovědět, protože v tom vědomém bude člověk opakovat poučky, které slyší všude a na jednu stranu ty, které by měl opakovat, protože jako křesťanům se nám říká, co je smyslem života. Potom to, co si myslíme, že bychom měli říkat, aby náhodou od nás někdo neutekl a pak jsou ty pravdy v člověku. Já samozřejmě věřím, že smyslem člověka je Bůh, ale musím přiznat, že smyslem mého života byla dlouho touha po pomstě a destrukce. A až po mém obrácení a po té cestě, kterou společně s živým Bohem, který je vedle mě, procházíme, tak samozřejmě začínám toužit po kráse, po radosti, po tom, v čem se mi Bůh dává, nebo co mi dává. Ale musím přiznat, že jsem si vědoma toho, že to není tak vytríbené. Mám v tom ještě velký chaos a pokud mám být poctivá, tak to nejsou jenom pěkné věci. Prostě člověk je něčemu naučený, něco podvědomě přijal a nedokáže to nějak opustit. Není to tak jednoduché. Ale na té intelektuální rovině, v tom vědomí a samozřejmě ve svém rozhodnutí věřím, že smyslem života je Bůh, život sám, vztahy s druhými lidmi. Věřím tomu, jenom mi to nejde zatím žít. Že smyslem života je máloco z toho, co se nabízí jako to první zvenku. Má to vývoj a pamatuji si na dětství, na jeden okamžik. Nejsem z věřící rodiny, ale vím, že jsem tenkrát jako dítě přemýšlela o smrti a zaplavila mě hrůza. Já jsem si tenkrát nepojmenovala, ale vím, že tehdy jsem

měla takovou myšlenku, že pokud neexistuje Bůh, tak život nemá smysl. Neměla jsem to takto pojmenované, ale ten pocit byl více měně o tomhle.

Otevřeně se hlásíš k víře. Kdy jsi uvěřila v Pána Boha? Byla jsi vychovávána ve věřící rodině?

Uvěřila jsem možná tenkrát jako dítě, už jsem věřila, měla jsem ten dar, touhu, že to všechno nemůže být taková marnost ale vědomě jsem se nějak rozhodla až ve své dospělosti. Prošla jsem mnohými cestami. Měla jsem obrovský dar, takový, že mi zkrátka nebylo dobře. A doteď to tak mám, že když mi není dobře, tak mě to usvědčuje, že nejdu po dobré cestě, že je ve mne hlouběji něco, co není v pořádku a že mě Bůh vede. Nebylo mi dobře kolem třicítiky. Přišla jsem do Prahy, taková hvězdička z Ostravy, na kterou jsem si více méně hrála, protože jsem byla opravdu oceňovaná, ale v nitru jsem se cítila méněcenně a bylo mi zle. Chodila jsem k různým ezoterickým a hledala jsem a pak jsem se ocitla v Litmanové na hoře Zvir díky filmu Ivetka a hora a tam jsem se rozhodla pro cestu, že se chci stát křesťankou, že chci věřit v Ježíše Krista, že to je ta cesta, po které chci jít. Samozřejmě to poznávání Boha, kdo je a kým je, stále pokračuje. Ale tam to bylo vědomé rozhodnutí. Já jsem uvěřila, že to je ta správná cesta. A jediná možná pro mě. Bylo mi to tam jasné, protože jsem toužila po pravdě.

Jedna věc je víra v Boha, pak je důležité, v jakého Boha věříme. Ty se otevřeně hlásíš ke křesťanství. Proč? Co Tě přivedlo k Ježíši? Co pro Tebe znamená spása? Co máš z toho, že věříš?
Všechny ty odpovědi, tak do nich bych vložila slovo „naděje“. Naděje, že to všechno má smysl, naděje, že existuje opravdu ta vyšší krása, víc než to, co tady v tomto životě zakoušíme třeba bez Boha. Že prostě ty touhy, které mám ve svém srdci nenaplněny, tak je možné, že jednou budou naplněny. To pro mě znamená spása, teda, že to všechno, co ve mně je, veškerá ta temnota, prázdnota, samota, pochybnosti, někdo konkrétní přibil na dřevo kříže a místo mě v tom umřel. Že prostě to všechno za mě zaplatil, všechny dluhy, splátky, půjčky, exekuce i mnohem, mnohem víc...

Co pro Tebe znamenají Velikonoce?

No chtěla bych ráda mluvit o tom, jak to je, o tom vzkříšení Pána Ježíše, ale musím přiznat, že je pro mě těžké právě tady ty radostné věci, které dávají

život, nebo to, čím Bůh dává život třeba i o Velikonočních, že to můžeme znovu prožívat. Velikonoce jsou pro mě jako probuzení, zmrtvýchvstání, naděje, že je to pravda, že můžu žít, že nemusím umírat, že nemusím sebe zabíjet a nikoho zabíjet a že můžu žít. To jsou Velikonoce, to je každé ráno. A velmi ráda chci mít tu milost, že bych to mohla zakoušet ve svém srdci. Věřím a vidím a vnímám, že na té cestě jsem.

Co podle Tebe chybí dnešní společnosti a co postrádáš ve světě showbyznysu?

Myslím, že dnešní společnosti chybí naděje. Protože ten pocit, který jsem měla jako dítě, že musí existovat Bůh, jinak by to bylo úplně, ale úplně zbytečné, že právě ten pocit chybí dnešní společnosti. Pravdivé svědectví o živém Bohu. Žádná karikatura nás, některých křesťanů, ale setkání s pravdou. Pokoj, to upokojení, a dále v společnosti chybí uvědomění si, že je možné být poctivý, že je možné se pro to rozhodnout, že je možné důvěřovat jinému člověku, pocit bezpečí, spolehnout se, opření se o někoho, to si myslím, že chybí společnosti. Že je tady někdo, kdo se může, umí postarat. A samozřejmě, že Bůh živí i to svědectví o něm, to si myslím, že chybí, to svědectví o tom, co znamená být člověkem, co

znamená život. Ale nemyslím to teď v nějakých intelektuálních rovinách, ale v tom, setkat se opravdu s člověkem, který je prostě pravdivý, který je člověkem, a který se takto staví před Boha.

Ve světě showbiznisu postrádám poctivost, nebo já nevím jestli showbiznis může být poctivý, já ani nevím, jestli vlastně znám svět showbyznysu. Myslím, že jsem spíš trošku bokem, i když se občas někde octnu. Nepokládám se za něho znalého showbyznysu. Poznávám každý den víc a víc, že je spousta úžasných lidí i v těchhle vodách a vždycky mě to překvapí. Člověk by rád byl tak na výši, protože přece věřím v Pána Boha, mám ty hodnoty, ale fakt, ty lidi mě často překvapují. Třeba v tom, jak jsou poctiví v práci, jak jsou houževnatí a mnozí z nich mají velmi dobré srdce. Ale neznám showbyznys. Já se držím stranou. Nejsem ten prototyp showbyznysové herečky. Nicméně ze své zkušenosti z minula vím, že i to se dá použít a když jsem byla velmi ztracena, tak já věřím tomu, že i takové ty bulvární věci, které na mě padaly v té době, tak i to se dá prostě použít. Všechno může sloužit dobrému, i tady tyhle škváry. Ale tím jsi možná nemyslel showbyznys.

P. Tadeáš Róbert Spišák, O.Praem.

V klášteře to žije!

Začnu otázkou. Co spojuje pojmy jaro, Velikonoce, Kristus a klášter? Nevíte? Myslím, že odpověď je život. Proč? Jak se ten život projevuje třeba zrovna v našem klášteře?

To, že se tu konají různé akce, jste jistě již všichni slyšeli. Kurzy Alfa, různé koncerty, přednášky pro snoubence, plesy... Navíc to, že byl v našem kostele postaven nový obětní stůl a otevřel se dům pro mladé lidi a děti, je nejčerstvější novinka, která také svědčí o tom, že to tu u nás žije. Zatím je nové Centrum pro mládež připraveno hostit 36 dětí a mladých nejenom z naší obce, ale též ze širokého okolí. A v plánu je kapacitu ještě zdvojnásobit! Snadno se pak může stát, že v Želivě uvidíte, jak stoupne na určitou dobu počet nových obyvatel nižšího věku, tak jen abyste znali důvod:-)

Například nedávno u nás proběhly volby. Mladí lidé z okolí si připravili fiktivní kampaň, tiskovou konferenci a reklamu, a to proto, aby se zlepšili v komunikaci. K tomu samozřejmě patřila horká čokoláda, různé hry a poznávání nových lidí... Všechno to vedlo k takovému nadšení, že jsme domluvili termín dalšího našeho setkání, a to na 16. června, kdy se chystáme na rafty.

A do té doby? Čekají nás dvě víkendovky: pro mladší (6-9 let) a pro starší (9-12 let). Pro ještě o něco starší je zde možnost zapojit se do kurzu pro animátory a dobrovolníky. Víkendovka pro mladší bude na téma **Poupo** a pro starší (20-22.4. 2018) na téma „tajemství bílých sokolů“ plná akcí a her v obci, v lese a dotvořena tajemstvími a zábavou, která pokaždé dopomůže ke vzniku přátelské atmosféry.

Letos se poprvé uskuteční duchovní obnova pro manželské páry, a to 5. května 2018. Největší událostí však bude Den rodiny na opatské zahradě 9. června od 10:30 hod. První ročník se povedl a doufáme, že tak bude s Boží pomocí i letos. Těšit se můžete na bodyzorbing, lukostřelbu, střelení ze vzduchovky a airsoftek, na horolezeckou zeď, bungeerunnig, fotbal a další workshopy pro děti a mládež. Obrovským obohacením budou svědectví komunity Cenacolo pracující se závislými lidmi a dorazí také naše kamarádka z Belgie Hannah Fairchild, která pro nebe porodila několik dětí a bude svědčit o tom, jak se dá i v bolesti najít Bůh.

Centrum pro mládež využije několik táborů z okolí. Náš želivský farní tábor se chystá 22.-27. července. Téma zatím neprozradíme. Nebude však chybět rafting, výlet do aquaparku, noční hra a prozkoumání tajných chodeb pod klášteřem. Táboráky, kytara a teepee jen doplní celou atmosféru.

Kromě setkání, koncertů a přednášek ale především pořádně oslavme Velikonoce a jejich podstatu, kterou je život v plnosti.

To vám všem všichni chceme popřát. Ať se na jaře neprobudí jenom příroda, ale zároveň naše láska, radost a pokoj. Abychom měli sílu povstat z našich hrobů strachu, únavy, smutku, nervozity a hněvu. Abychom úspěšně opustili rutinu, vyšlapané chodníky, které nevedou k vysněné budoucnosti. Abychom to nevzdali, ale zkusili něco jiného. Vždyť ani Bůh to nevzdal s námi a o tom se přesvědčíme na Velký pátek, kdy uvidíme Boha, který člověka miluje až do krajnosti a zcela se nám dává. A to, že všechno může být znovu dobré, o tom svědčí naděje Bílé soboty a síla velikonoční vigilie. Poslední slovo a vítězství bude mít Bůh a ne naše problémy, smutek, těžkosti, bolesti a smrt. Ať také u vás zvítězí láska. Ať je láska větší než problémy a strachy, které přicházejí do vašeho života! Požehnané velikonoční svátky plné života!

P. David Peter Palušák, O.Praem.

Na některé otázky odpověď není...

Již několik let zveme na přípravy pro snoubence do želivského kláštera dětskou lékařku, pediatričku a neonatoložku MUDr. Magdalénu Chvilovou-Weberovou, která již řadu let působí v Nemocnici Havlíčkův Brod. Je zároveň primářkou perinatologického centra intermediální péče. Na JIP pro novorozence se stará o miminka s nízkou porodní hmotností a o novorozence, kteří potřebují zvýšenou péči. Je velkou propagátorkou kojení a autorkou příručky o kojení a souvisejících věcech pro rodiče předčasně narozených dětí. Za přínos v péči o předčasně narozené děti dostala ocenění Purpurové srdce. Patří jí i ocenění Cena charity za rok 2011. Ať jsou to křesťané nebo nekřesťané, všichni oceňují její zanáčení pro život. Položili jsme ji tedy několik otázek pro náš farní list.

Milá paní doktorko, co Vás vedlo k tomu, abyste se stala neonatoložkou?

Když jsem dospěla k pevnému rozhodnutí, že chci být lékařem, chtěla jsem být internistkou. Ale v předchozím režimu jsem musela dva roky čekat. Režim mě na vysoké škole nechtěl. Pak jsem se řízením a opravdu zázrakem Božím dostala na pediatriickou lékařskou fakultu a tak jsem začínala jako pediatr, tedy dětský lékař. A k neonatologii - specializované péči o nejmenší miminka - je pak krůček. Jsem stále lékař dvou specializací - neonatologie i pediatrie.

Kolik dětiček jste přivedla na svět? Počítáte to?
Nepočítám. Ale rukama mi prošlo jistě více než 25 tisíc miminek.

Pamatujete si na první porod, u kterého jste byla? Byl to kluk, nebo holčička?

Již nevím, ale vzpomínám si na první problematický porod ohroženého novorozence, kde jsem musela být prvně sama jako opravdový doktor. Moc jsem se bála. Pamatuji si na obrovskou úlevu, když mimino začalo křičet.

Říká se, že v poslední době stoupá neplodnost párů? Je to tak? A když ano, co je toho příčinou?
Je to tak. Důvody jsou komplexní. Jedním z nejpodstatnějších je odklad mateřství - porod prvního dítěte po 30. - 35. roce věku. Roste tím základní nemocnost a zatížení mateřského organismu a tím i rizika pro těhotenství. Dále se jistě podílí i životní styl mužů i žen.

Dnes je možné, aby u porodu byli tatínkové. Je to přínosnější ve srovnání s minulostí?

Vzpomínáte si na nějakou legrační situaci v souvislosti s přítomností tatínka na porodním sále?

Na porodním sále bývá většinou radost, hluboká vděčnost smíšená se slzami a úžas. Rozechvění a obava tátů, jak na mimino sáhnout. Dáváme jim děti na holou hrud' (pokud nemůže maminka mazlit dítě). Mimino shání obživu a občas se snaží přísát k tatínkovi. To tátu dost pobaví. Občas musíme být průvodci rodičů a pomoci jim v laskavém kontaktu s novým človíčkem. Pamatuji na jednoho tatínka, co si musel vyfotit dvojčata kluky se spartánskou vlajkou. Přítomnost tatínka je jednoznačně přínos, je pro ženu většinou posilou a jistotou v neznámém prostředí, v situaci nejistoty a strachu z bolesti. Předpokladem je, dle mého, hluboký a blízký vztah. Intimita početí i porodu je posvátná. Z bolesti a odevzdání přichází viditelně nový člověk a vyrůstá velká radost a dík. Okamžik zrodu mě opravdicky znovu a znovu dojíhá.

Jste praktikující křesťankou. Jaké to pro Vás je v sekulární společnosti hájit život člověka od početí? A co na to třeba nevěřící kolegové?

Vím, že život je dar a zázrak. Musím být v tom postoji pevná. Respekt k jakkoliv nemocnému dítěti vyžadují. Pro mě je hlavní a nepřekročitelná hranice

co nejlepší a nejmén zatěžující léčba každého dítěte. K tomu musím mít i dostatek vědeckých, medicínských i etických argumentů. Někdy musím jít za hranice povinnosti a nebát se blízkosti v bolesti. Prosím v mysli často, abych mohla být jen rukama nebo hláskem, kterým by pohladil a léčil Ten největší dárce zdraví. To není jen věc slov. Dostávám často otázky po smyslu situací. Na některé otázky ale odpověď není. Zůstávají tajemstvím.

Při porodu se bohužel odehrávají i smutné chvíle. Co je pro Vás nejtěžší a jak to pak sama v sobě řešíte?

Trochu jsem odpověděla v minulé otázce. Smysl ztráty dítěte v tu chvíli odpověď nemá. Prosím za ty rodiče, aby měli sílu jít za nějakou dobu zase dobře

životem dál. Často nechápu, někdy se zlobím a ptám proč a často je odpověď ticho. A taky mám občas slzy - někdy jen uvnitř, někdy fakticky. Snad to není selhání profesionality. Pokud se rodí nemocné dítě, je mou povinností maximálně nasadit člověčí sílu a um na záchranu. To si pak uvědomuji, jak je ten život - malý i velký - křehký a jak málo toho o něm vím. To mě pak nutí víc se učit.

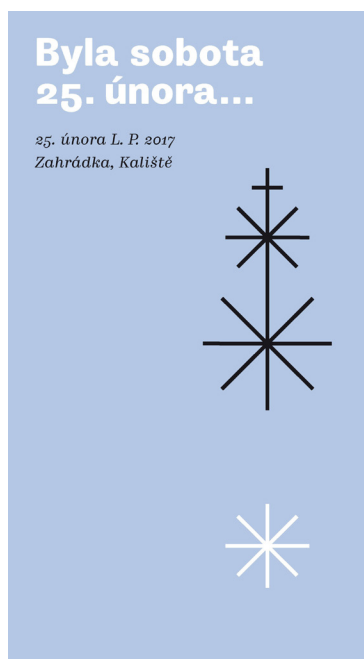
Co pro Vás znamenají Velikonoce?

Vděčnost a zase vděčnost, odpuštění, radost z nových šancí, úžas, jaro, kvítka a hodně barev ... taky velikánské tajemství... snad v to někdy budu moci aspoň trochu nahlédnout.

P. Tadeáš Róbert Spišák, O.Praem.

Byla sobota 25. února

Nezávislý podmelechovský spolek vydal u příležitosti temného 70. výročí komunistického puče a násilného přeložení P. Josefa Toufara do Čiboště a současně také k výročí jeho mučednické smrti Knížku – sborník „Byla sobota 25. února...“ / s podtitulem 25. února L. P. 2017 Zahrádka, Kaliště/.

Knížka připomíná loňské odhalení Sochy pro Josefa Toufara od akademického sochaře Olbrama Zoubka v kostele sv. Víta v Zahrádce a právě tam byla při slavnosti Toufar 48 dne 25. února 2018 poprvé veřejně prezentována. Součástí publikace je fotografický cyklus Aleše Formánka z loňského odhalování Zoubkovy sochy a texty, které se vztahují k osobnosti Josefa Toufara a této slavnosti – od sochaře Olbrama Zoubka, historika umění Josefa Kroutvora, sochaře Jakuba Grece, historika a teologa Tomáše Petráčka, kněze a překladatele Zdeňka Jančářika, předsedy spolku Jana Kárníka a básníka Miloše Doležala, který je také editorem celého svazku. Graficky knihu upravil Luboš Drtina a sborník doplňují i archivní fotografie. Zoubkova Socha pro Josefa Toufara byla jeho poslední prací a tak je tento sborník také skromnou poctou jeho dílu.

Přidám osobní vzpomínku.

V sluncem zalitým, ale vymrzlém kostele, se tísní davy lidí a v presbytáři na kolečkovém křesle sedí Olbram Zoubek. Jeho socha prý měla být portrétem, ale nepodařilo se mu podle vlastních slov dobře vystihnout podobu Josefa Toufara, a tak se rozhodl, že to bude socha PRO Josefa Toufara. Jasným hlasem vypráví o svém selhání z mládí, kdy se spolu s politruky na vojně vysmíval církvi i Josefu Toufarovi. Nic nezamlčuje a mužně se vyznává.

„Proto беру tuto sochu jako pokání”.

Všichni byli pohnuti mistrovou upřímností a pokorou. To dokáže jen opravdový umělec a muž.

Petr Havlín

Hrdina Lhotický

V sobotu 10. března se ve lhotickém kostelíku sv. Jiří a na přilehlém hřbitově odehrála slavnost k uctění výročí 100 let od narození plk.i.m. Josefa Dygrýna DFM. Tuto slavnost pořádal Nezávislý podmelechovský spolek a rodina Dygrýnova.

Josef Dygrýn byl jedním z nejúspěšnějších československých stíhacích letců v RAF. Zahynul při bojovém letu v roce 1942. Ve Lhoticích vyrůstal, a tak si za své pozdější krycí příjmení (nom-de-guerre) zvolil Ligotický (čili Lhotický).

Ve Lhoticích si svého hrdinu připomínají symbolickým náhrobkem, na kterém je Dygrýnův fotoportrét z Francie a nápis: *Byl dobrým vlastencem/ skvělý voják, dobrý kamarád/ ve vzduchu i na zemi/ bojoval a krvácel za vlast.* O samotné slavnosti necháme s laskavým svolením promluvit básníka, spisovatele, novináře a člověka bytostně spjatého s naším krajem – **Miloše Doležala**:

Včerejší prudké předjaří na Krabatíně

/za zdmi ještě škraloupy sněhu/

slavnostní, soustředěná a neokázalá připomínka 100. let českého „blanického rytíře“, nočního stíhače RAF Josefa Dygrýna – Lhotického (1918 – 1942).

Areál kostelíku sv. Jiří, dřevěná zvonice a hřbitůvek,

manželé Angerovi – dudy a bubínek

znějí do březnového světla nad hroby nebožtíků

a ku poctě hrdiny

pan Urban zazvoní na zvony z 15. století

lidé z dálav a z blízka

rodina Dygrýnova

/i farní zájezd z Týna nad Vltavou/

kostelík natřísknutý

skvělá homilie Tomáš Petráček

„statečnost je v pravou chvíli se dobře /intuitivně/ a přímočaře rozhodnout“

i o překonávání handicapů /v případě Dygrýna - chlapec z neúplné rodiny etc./.

Hrají Petr Havlín z České filharmonie a Petr Žák, želvský regenschori,

v chrámu vitrínka – fotografie letce a jeho britské snoubenky a vyznamenání...

pak u symbolického letcova hrobu

vlačky, hymna, na dudy pocta hrdinům

nese se krajem.

Odpoledne pokračuje v Lískách,

připijíme whisky na chrabré srdce Jožky i těch, kteří se z bojů nevrátili

Joe Vochyán Čestí RAFáci - Czech RAF Crew v rafácké uniformě zasvěcuje

místní i přespolní do pohnuté historie

našich letců /zvlášť silný příběh V. Cukra!/
lokálem voní guláš a cibule a pivo

doc. Petráček pak rozmlouvá o psích rasách
jiní si zkouší historickou výstroj

na Krabatínu se snáší soumrak
v barvách britské a české vlačky.

Kristus vstal z mrtvých! Vpravdě vstal z mrtvých!

Protože Kristus, Bůh, je pravý člověk, opravdu zemřel skutečnou lidskou smrtí na kříži. Ale protože není pouze pravý člověk, ale také pravý Bůh, protože je život sám a pramen života, tato smrt nebyla a nemohla být úplným koncem. Ukřížování je vítězství, ale o Velkém Pátku je vítězství skryto, zjevuje se teprve v neděli ráno. Kristus vstává z mrtvých a svým vzkříšením nás osvobozuje z úzkosti a strachu. Vítězství Kříže je potvrzeno: Láska je silnější než nenávisť, život je silnější než smrt. Bůh sám zemřel a vstal z mrtvých, smrt ztratila svou sílu, i smrt je naplněna Bohem. Protože Kristus vstal z mrtvých, nemusíme se už bát temnot a sil zla ve vesmíru. Svatý otec Jan Zlatoústý, patriarcha konstantinopolský, ve Svaté a Velké noci vzkříšení radostně volá: „Ať se nikdo nebojí smrti pro smrt Spasitelovu, který nás osvobodil. Kristus vstal z mrtvých a démoni prchali. Kristus vstal z mrtvých a andělé se radují.“

Zde, jako i v jiných věcech, je křesťanský východ maximalistický.

Opakujeme se svatým apoštolem Pavlem: «Jestliže Kristus nebyl vzkříšen, potom je naše kázání zbytečné a zbytečná je i naše víra.» (1Kor 15.14)

Jak bychom mohli zůstat křesťany, kdybychom věřili, že křesťanství je založeno na klamu? Právě tak, jako je nedostatečné považovat Krista pouze za proroka nebo učitele spravedlnosti, a ne za vtěleného Boha, tak také není vhodné vysvětlovat vzkříšení obrazně, jakoby Kristův «duch» nějak přetrvával v jeho žácích. Ten, kdo není «pravým Bohem z pravého Boha», ten, kdo nepřemohl smrt smrtí a vzkříšením

z mrtvých, nemůže být naší spásou a naší nadějí. My křesťané věříme, že to bylo skutečné vzkříšení z mrtvých v tom smyslu, že Kristovo lidské tělo bylo znovu sjednoceno s lidskou duší a že hrob zůstal prázdný. Proto zvláště pro pravoslavný křesťanský východ, má-li se zabývat ekumenickým dialogem, je jedním z nejdůležitějších měřítek právě dělení na ty, kteří věří ve vzkříšení, a na ty, kteří v ně nevěří. «Vy jste toho svědky...» (Lk 24,28) Vzkříšený Kristus nás poslal do celého světa, abychom zvěštovali všem «velkou radost vzkříšení». Americký pravoslavný kněz otec Alexandr Schmemmann k tomu říká: «Od samého začátku bylo křesťanství ohlašováním radosti, jediné skutečné radosti na zemi... Bez proklamování této velikonoční radosti je křesťanství nepochopitelné. Je to právě tato velikonoční radost, díky které Církev zvítězila nad světem, a toto vítězství se ztratí, když o této radosti přestane svědčit. Ze všech obvinění proti křesťanům je nejohrovnější to, které pronesl Nietzsche, když řekl, že křesťané nemají radost. «Hle, zvěstuji vám velkou radost.» Tak začíná evangelium, a končí: «a oni se mu klaněli a vrátili se do Jeruzaléma s velkou radostí...» Na nás je, abychom si této velké velikonoční radosti byli vědomi!!!

Jest vzkříšení den, osvětleme se lidé. Pascha jest, pascha Hospodinova. Neboť Kristus, Bůh náš, od smrti k životu a ze země k nebi nás převedl, kteří zpíváme vítěznou píseň: Vstal z mrtvých Kristus! Velikonoční radost z Kristova Vzkříšení všem přeje

P. Jan Křtitel František Václav Mrákava, O.Praem.

Milovaní čtenáři, drazí farníci!

Poselství svátků Velké noci nás vybízí nezůstat jen u Velkého pátku. Nezůstat v životě jen při dnech a chvílích, které bolí a vzbuzují v nás strach. Můj zpovědník mi řekl, že kdo při zpovědi vyznává malý hřích, prožije „malé“ Boží milosrdenství. Kdo při zpovědi vyznává velký hřích, zažívá „velké“ Boží milosrdenství. Jinými slovy, náš hřích, naše prohra se v Božím světě stává výhrou. Po velkém selhání přichází Boží objetí, kdy nám Bůh po našem Velkém pátku, připravil velikonoční ráno.

Papež František v jednom ze svých poselství mládeži napsal, že perla vzniká v mušli v místě, kde se zranila.

Zranění jako místo pro nový život, jako prostor pro krásu, přijetí a odpuštění.

Dopřejme si navzájem, aby letošní velikonoční svátky byly pro nás místem, kde bude mít zmrtvýchvstalý Kristus možnost, ukázat nám své milosrdenství všude tam, kde jsme se zranili. Aby naše perla, kterou je náš život, byla znovu místem našeho sebepoznání, naší ceny, ale především poznáním, že jsme Jím milovaní.

Požehnané svátky vítězství Boha nad smrtí, hříchem a naleznutím člověka, ze srdce přeji a vyprošuji Vám i všem, které milujete.

Váš P. Siard Dušan Sklenka O.Praem.

POZVÁNKA NA DUCHOVNÍ CVIČENÍ S P. GEORGE M BIJU 17.-20.5. 2018

Otec George Biju je knězem z Kongregace vincentinů (VC). Narodil se 12. března 1980 v Ayyampuzha v Keralě v Indii ve zbožné křesťanské rodině. Tatínek Antony je farmářem a maminka Annie ženou v domácnosti. P. George Biju je nejstarší ze tří dětí. Oba jeho bratři již mají vlastní rodiny. George Biju se od dětství chtěl stát knězem. Nejdříve ho ke kněžství vybízela jeho babička, velká ctitelka Panny Marie. Jeho teta - sestra z otcovy strany - je řeholnicí (klariskou) a i ona měla velký vliv na jeho rozhodování. Také jeho služba u oltáře jako ministranta, blízkost faráře a řeholnic z rodné farnosti - Kannimangalam v diecézi Ernakulam-Angamaly - ho přiměly stát se knězem. A další důležitý motiv - duchovní obroda v životě jeho otce, kterou prožil díky exerciciím vedeným otci vincentíny, proměnila jeho rodinu v rodinu bohabojnou a založenou na modlitbě. Do vincentinského semináře vstoupil v roce 1997 spolu s P. Anthonym Sajim a strávili spolu na studiích devět z deseti let. V pátém roce semináře byli oba vybráni pro africkou misi. To je ještě více sblížilo. Když se připravovali na cestu do Afriky, navštívil jejich seminář v Bangalore otec Bill a povzbudil je k misijnímu působení. O. George stále s vděčností pamatuje na povzbuzení a podporu, které se mu dostalo od otce Billa, když působil v misích jako seminarista i jako mladý kněz. V roce 2008 byl kaplanem ve farnosti Uvinza v Tanzánii.

Bylo nebylo...

Rok 1981

1. Princ Charles se oženil
2. Liverpool získal Pohár mistrů
3. Papež se stal obětí atentátu

Rok 2005

1. Princ Charles se oženil
2. Liverpool získal Pohár mistrů
3. Papež zemřel.

Pokud se v budoucnu princ Charles rozhodne znovu se oženit a Liverpool se opět dostane do finále ligy mistrů, bylo by vhodné o tom Papeže informovat.

Říká treska svému synovi:
„Plávej hezky rovně, ať se z tebe nestane zavináč!“

V jednom výčepu visí cedule:
MÁME DŮVĚRU JEN K BOHU.
ZÁKAZNÍCI PLATÍ PŘEDEM.

Pepíček jede na kole a zastaví ho policista:
„Nefunguje ti světlo! Musíš z kola sesednout.“
Pepíček si povzdechne:
„To už jsem zkoušel a nepomohlo to.“

„Pane doktore, dopadla má operace dobře?“
„to vám nepovím, já jsem svatý Petr.“

Dívá se kohout na gril s kuřaty a mračí se:
„Na nic víc, než na kolotoče a solárko, vás neužije, bando!“

Pan farář zjistí, že mu farní mládež chodí do zahrady na ovoce. Nikdy se mu nepodařilo nikoho přistihnout, a tak napsal alespoň ceduli, na které stálo: PÁNBŮH VŠECHNO VIDÍ.
Do příštího dne zmizelo další ovoce, ale na ceduli přibyl nápis: ALE NEPROZRADÍ NÁS!

PROGRAM KLÁŠTERA A FARNOSTI

7.4. 2018 sobota 15:00 Prvosobotní duchovní obnova

Vede P. Tadeáš, Téma: Jak prožít zbytek života co nejlépe?

Na programu bude jako obvykle katecheze, adorace, možnost přijetí svátosti smíření, modlitba růžence a společné slavení eucharistie.

20.–21.4. 2018 Kurz biblických postavicek

Jedná se o speciální metodu práce s biblickým příběhem, který chceme zavést v naší farnosti. Před nedělní mší svatou skupina dobrovolníků nebo společenství vytvoří z postavicek libovolnou scénu na větu nebo úryvek z nedělního evangelia. Scéna pak bude instalována v kostele i pro další farníky. Je to práce s biblickým textem určena pro dospělé, ale samozřejmě i pro mládež. Zveme tedy naše farníky k této neobvyklé, zajímavé aktivitě. Pro začátek projektu potřebujeme vyrobit několik postavicek, přičemž se počítá s tím, že jeden účastník zpravidla zhotoví za jeden kurz jednu postavicičku. Budeme rádi, když se zapojíte vy, kteří nám budete chtít postavicičku vyrobit. Dejte vědět, jestli přijedete, P. Tadeášovi (604 893 831 nebo osobně). Děkujeme.

5.5. 2018 sobota: 9:00 Duchovní obnova pro manžele

Prvosobotní duchovní obnova se tentokrát uskuteční jako duchovní obnova pro manžele a začne již v 9:00 hod. jako celodenní setkání. Informace upřesníme.

13.5. 2018 neděle 10:30 Posvěcení kaple na Kalvárii + mše svatá pro všechny farníky a občany Želiva na Kalvárii

17.–20.5. 2018 Prožijte Letnice s námi: DUCHOVNÍ CVIČENÍ S P. GEORGEM BIJU z Indie (pro více informací viz. str.11)

19.5. 2018 sobota 21:00 Svatodušní vigilie.

Začínáme průvodem z kostelíka na hřbitově. Přijďte prosit o dary Ducha svatého a děkovat při eucharistii za vše, co nám Duch svatý dává.

20.5. 2018 neděle 10:30 Boží hod Svatodušní / Mše svatá

25.5. 2018 pátek 18:00 Noc kostelů

26.5. 2018 sobota 10:00 Setkání terciářů

9.6. 2018 sobota 10:30 DEN RODIN A POUŤ VIKARIÁTU HUMPOLEC

Začneme mší svatou. Na programu bude společné posezení, hudba, svědectví komunity Cenacolo, svědectví Belgičanky Hannah Fairchild, která porodila děti pro nebe, pantomimické divadlo, hry a zábava pro děti, workshopy atd. Program upřesníme.

INFORMACE O VYDÁNÍ:

List Siloe je vydáván několikrát v roce pro vlastní potřebu Kanonie premonstrátů v Želivě a Římskokatolické farnosti Želiv. Vaše připomínky a příspěvky můžete posílat na: farnostzeliv@gmail.com